

Aktuálny stav Cirkvi alebo keď panuje zmätok

Raymond Leo kardinál Burke

24. februára 2021 ✝ Cirkev

Azda najlepším výrazom na opísanie súčasného stavu Cirkvi je zmätok, zmätok, ktorý často hraničí s omylom, zmätok, ktorý akoby chcel vyskúšať hranicu medzi pravdou a klamstvom, pokiaľ ide o vieru a morálku. Zmätok sa neobmedzuje iba na jedno, či druhé – doktrínu, disciplínu alebo určitý aspekt života Cirkvi, lež sa zdá sa byť zmätkom zahrňajúcim samotnú identitu Cirkvi.

Prečo je dôležité zaoberať sa zmätkom, ktorý tak hlboko poznačuje súčasný stav Cirkvi? **Tento zmätok má pôvod v chýbajúcom rešpekte voči pravde alebo v popretí pravdy, alebo v predstieraní nepoznania pravdy alebo v neschopnosti hlásať pravdu, ktorá je známa.** V konfrontácii so zákonníkmi a farizejmi, pri príležitosti sviatku Stánkov, náš Pán jasne hovoril o tých, ktorí podporujú zmätok, odmietajú uznať pravdu a hovoriť pravdu. Zmätok je dielom Zlého, ako učil sám náš Pán, keď hovoril tieto slová k zákonníkom a farizejom:

„Prečo nechápete moju reč? Preto, že nemôžete počuť moje slovo. Vaším otcom je diabol a vy chcete plniť túžby svojho otca. On bol vrah od počiatku a nezotrval v pravde, lebo v ňom pravdy niet. Keď luhá, hovorí zo seba, lebo je luhár a otec lži. Ale ja hovorím pravdu, a preto mi neveríte. Kto z vás ma usvedčí z hriechu? Preto mi neveríte, keď vám hovorím pravdu?! Kto je z Boha, počúva Božie slová. Vy nepočúvate, lebo nie ste z Boha.“ (Jn 8, 43-47)

Kultúra lží a zmätok, ktorý vytvárajú, nemá absolútne nič spoločné s Kristom a jeho nevestou, Cirkvou. Spomeňme si na napomenutie nášho Pána v reči na vrchu: *„Ale vaša reč nech je »áno – áno,« »nie – nie«. Čo je navyše, pochádza od Zlého.“ (Mt 5, 37)*

Prečo je pre nás dôležité zamyslieť sa nad súčasným stavom Cirkvi poznačenej toľkým zmätkom? **Každý z nás, ako živý úd tajomného Kristovho tela, je povolaný viesť dobrý boj proti zlu a Zlému; kráčať s Kristom cestou dobra, Božou cestou.** Každý z nás má v živote, podľa svojho povolania a svojich konkrétnych darov, povinnosť rozptyľovať zmätok a poukazovať na svetlo, ktoré vychádza len z Krista, ktorý je pre nás živý v živej Tradícii Cirkvi.

Nemalo by pre nás byť prekvapením, že v súčasnom stave Cirkvi sú tí, ktorí sa pridržiavajú pravdy a sú verní Tradícii, označovaní za strnulých a tradicionalistov, pretože sa stavajú proti prevládajúcej agende zmätku. Autormi kultúry klamstiev a zmätku sú označovaní za osoby úbohé a menejcenné, za chorých, za choré osoby, ktoré potrebujú starostlivosť. V skutočnosti, ak tieto onálepkovania znamenajú, že sme priľnuli k Svätej Tradícii a sme pripravení bojovať za ňu, vtedy by sme mali byť hrdí na to, že nás tak onálepkovali, aj keď nás rozdelenia, ktoré znamenajú robia hlboko smutnými.

Nakoniec, chceme iba jednu vec, totiž môcť vyhlásiť to, čo vyhlásil svätý Pavol na konci svojich pozemských dní: *„Lebo ja mám vyliť svoju krv na obeť, nastáva čas môjho odchodu. Dobrý boj som bojoval, beh som dokončil, vieru som zachoval. Už mám pripravený veniec spravodlivosti,*

ktorý mi v onen deň dá Pán, spravodlivý sudca; a nielen mne, ale aj všetkým, čo milujú jeho príchod.“ (2Tim 4, 6-8)

Neodolávame klamstvám a zmätku, pretože sme tvrdými. To kvôli láske nášho Pána a jeho živej prítomnosti s nami v Cirkvi bojujeme za pravdu a za svetlo, ktoré vždy vnáša do nášho života.

Okrem povinnosti bojovať proti klamstvám a zmätku v našom každodennom živote, ako živé údy Kristovho tela, máme tiež povinnosť oboznamovať s našimi obavami o Cirkev svojich pastierov: rímskeho veľkňaza, biskupov a kňazov, ktorí sú hlavnými spolupracovníkmi biskupov v starostlivosti o Božie stádo. V jednom z prvých kánonov Druhej knihy Kódexu kánonického práva s názvom „Boží ľud“, v Prvom titule, ktorý sa volá „Povinnosti a práva všetkých veriacich“, môžeme čítať:

Kán. 212 – § 1. Veriaci, vedomí si vlastnej zodpovednosti, sú povinní s kresťanskou poslušnosťou pridržať sa toho, čo posvätní pastieri, reprezentujúci Krista, vyhlasujú ako učiteľia viery alebo stanovujú ako správcovia Cirkvi.

§ 2. Veriaci majú právo, aby sa so svojimi potrebami, najmä duchovnými, a so svojimi žiadosťami obracali na pastierov Cirkvi.

§ 3. Podľa svojich vedomostí, odbornosti a vážnosti sami majú právo, ba niekedy aj povinnosť prejsť posvätným pastierom svoju mienku o tom, čo sa vzťahuje na dobro Cirkvi, a oboznámiť s ňou aj ostatných veriacich, pričom majú zachovať neporušenosť viery a mravov i úctu voči pastierom a mať na zreteli spoločný osov a dôstojnosť osôb.

Zdrojmi kánonu 212, ktorý je v Kódexe kánonického práva novinkou, sú texty II. vatikánskeho ekumenického koncilu, najmä bod 37 Dogmatickej konštitúcie o Cirkvi – *Lumen Gentium* a bod 6 Dekrétu o apoštoláte laikov – *Apostolicam Actuositatem*. Efektívna komunikácia medzi tými, ktorí vykonávajú pastiersky úrad a laickými veriacimi, ktorí uskutočňujú apoštolát posvätenia sveta vo všetkých jeho dimenziách, smeruje k duchovnej starostlivosti o veriacich laikov, aby mohli čeliť výzvam apoštolátu, a k dobru samotnej Cirkvi, ku ktorého prispeniu sú laici oprávnené volaní.

Ako zdôrazňuje kánonické právo v súlade s učením Cirkvi, v práve citovaných dokumentoch, laici sú povolaní k tomu, aby dávali najavo svoje obavy o dobro Cirkvi, a to aj zverejnením týchto obáv, pri zachovaní náležitého rešpektu voči pastierskemu úradu, tak, ako bol Kristom ustanovený pri založení Cirkvi, počas svojho verejného pôsobenia, najmä skrze svoje utrpenie, smrť, zmŕtvychvstanie, nanebovstúpenie a zoslanie Ducha Svätého na Turíce. Podieľanie sa laických veriacich na budovaní Cirkvi spolu s pastiermi totiž v skutočnosti rešpekt voči pastierskemu úradu neznižujú, lež v skutočnosti potvrdzujú. (porov. *Lumen Gentium* 37) Záver bodu 37 *Lumen Gentium* hovorí:

Z týchto priateľských vzťahov medzi laikmi a duchovnými pastiermi sa dajú očakávať veľmi mnohé dobrodenia pre Cirkev: tak sa totiž v laikoch prehlbuje pocit ich vlastnej zodpovednosti, napomáha sa ochota a uľahčuje sa ich spolupráca s duchovnými pastiermi. Oni zase, podporovaní skúsenosťami laikov, budú si môcť utvoriť jasnejší a lepší úsudok tak v duchovných, ako aj časných otázkach, aby tak celá Cirkev, za pomoci všetkých svojich členov, mohla účinnejšie plniť svoje poslanie pre život sveta.

Je smutné, že dnes je medzi niektorými v Cirkvi oprávnené vyjadrenie obáv ohľadom jej poslania vo svete zo strany veriacich laikov, posudzované skôr ako nedostatok

úcty k pastierskemu úradu. Potrebné je úctivé prijatie prejavov znepokojenia a včasná odpoveď v súlade s vierou a rozumom. Dekrét o apoštoláte laikov nám v skutočnosti pripomína zásadný význam takýchto výmen medzi pastiermi a laikmi v čase, keď je kultúra úplne sekularizovaná a často nepriateľská voči Cirkvi a jej poslaniu. Vyhlasuje:

Kedže však v našich časoch vznikajú nové problémy a šíria sa veľmi nebezpečné bludy, ktoré sa snažia od základov vyvrátiť náboženstvo, mravný poriadok a samu ľudskú spoločnosť, tento posvätný cirkevný snem naliehavo vyzýva laikov, aby každý podľa svojho nadania a vzdelania, v súlade s úmyslami Cirkvi a so zvýšenou svedomitosťou plnil svoju úlohu vysvetľovať, brániť a správne uplatňovať kresťanské zásady na súčasné problémy. (Apostolicam Actuositatem 6)

Už aj tak dosť hrozivá výzva, ktorú predstavuje čoraz silnejšia a agresívnejšia sekularizácia, sa stáva ešte závažnejšou vďaka tomu, že niekoľko desaťročí chýba v Cirkvi zdravá katechéza. **V našej dobe laickí veriaci pozerajú na svojich pastierov, aby jasne stanovili kresťanské princípy a ich základ v Tradícii viery,** ako boli bez prerušenia Cirkvou odovzdávané v neporušenej línii.

Pozrime sa teraz na dva z najviac alarmujúcich prejavov súčasnej kultúry klamstiev a zmätkov v Cirkvi, ktorým sme všetci povolani čeliť.

Prvý prejav, ktorým sa chcem zaoberať **je zmätok o samotnej podstate Cirkvi a jej vzťahu k svetu.** Dnes čoraz viac počujeme, že všetci ľudia sú Božími deťmi a že katolíci, ako Božie deti, by sa mali spájať s osobami vyznávajúcimi iné náboženstvo či nevyznávajúcimi žiadne. Toto je základná lož a prameň najväčšieho zmätku.

Všetci ľudia sú stvorení na Boží obraz a podobu, ale od pádu našich predkov, ktorý mal za následok zdedenie prvotného hriechu, sa **ľudia môžu stať Božími deťmi iba v Ježišovi Kristovi, v Bohu Synovi, ktorého poslal Boh Otec na svet, aby sa ľudia mohli vierou a krstom opäť stať jeho synmi a dcérami. Iba vďaka sviatosti krstu sa stávame Božími synmi, adoptovanými synmi a dcérami v Jeho jednorodenom Synovi. V našom spájaní sa s ľuďmi iných náboženstiev či tými bez vyznania, im musíme preukazovať úctu náležiacu tým, ktorí sú stvorení na Boží obraz a podobu, no zároveň musíme vydávať svedectvo o pravde prvotného hriechu a ospravedlivení prostredníctvom krstu.** V opačnom prípade nemá Kristovo poslanie, jeho vykupiteľské vtelenie a pokračovanie jeho poslania v Cirkvi zmysel.

Nie je pravda, že Boh chce pluralitu náboženstiev. Poslal svojho jednorodeného Syna na svet, aby svet zachránil. Ježiš Kristus, vtelený Boh Syn, je jediným Spasiteľom sveta. Pri komunikácii s ostatnými musíme vždy vydávať svedectvo pravde o Kristovi a Cirkvi, aby tí, ktorí nasledujú iné náboženstvo alebo nemajú žiadne, mohli prijať dar viery a usilovať sa o sviatosť krstu.

Druhá oblasť kultúry lži a zmätku súvisí s Kristovým kráľovstvom. Boh Otec urobil z Krista Kráľa neba a zeme. Kristus zo svojho slávneho prebodnutého Srdca vylieva milosť božskej pravdy a lásky, aby sa naše srdcia očistili a zapálili, aby priniesli jeho pravdu a lásku svetu. Je to Kristus, živý vo svojej Cirkvi, ktorý nám umožňuje žiť vo svete spravodlivým a láskavým spôsobom. **Dnes často počujeme, že Cirkev musí nasledovať to, čo deklaruje štát alebo čo deklaruje veda, akoby nemala čo povedať o situáciách, v ktorých sa človek nachádza. Sme svedkami tragických dopadov tejto lži a tohto zmätku na reakciu Cirkvi na vírus z Wuchanu, ktorá ponecháva mnohých veriacich vo chvíľach intenzívneho utrpenia a tvárou v tvár**

samotnej smrti samých, bez služby svojich kňazov a milosti sviatostí. Sme toho svedkami aj v reakcii na environmentálne problémy, na otázky sociálnej spravodlivosti, ako napríklad prijímanie prisťahovalcov, bez ohľadu na stále učenie Cirkvi.

Niektorí dnes v Cirkvi budia dojem, že učenie a stála disciplína Cirkvi nemajú nič spoločné s kresťanskou odpoveďou na výzvy doby. Politické a vedecké myslenie preto nie je zasadené do úplného kontextu božskej pravdy a lásky, ktoré ich korigujú a povyšujú tak, aby skutočne slúžili dobru človeka a spoločnosti. Pápež Benedikt XVI. sa vyjadril vo svojom prejave pred predstaviteľmi britskej spoločnosti vo Westminster Hall 17. septembra 2010 o správnom vzťahu medzi vierou a politikou nasledovne:

V hre je teda táto otázka: kde môžeme nájsť etický základ pre politické rozhodnutia? Katolícka tradícia tvrdí, že objektívne normy, ktoré riadia konanie, sú dosiahnuteľné rozumom, odhliadnuc od obsahu zjavenia. Podľa tohto chápania nespočíva úloha náboženstva v politickej diskusii v poskytovaní týchto noriem, ako keby nemohli byť poznaní neveriacimi – a ešte menej je úlohou poskytovať konkrétne politické riešenia, čo je úplne mimo kompetencie náboženstva – ale spočíva v pomoci očistiť a ozrejmiť používanie rozumu pri objavovaní objektívnych morálnych princípov. Táto „opravná“ úloha náboženstva voči rozumu nie je vždy dobre prijímaná, sčasti preto, lebo pokrivené formy náboženstva, ako sektárstvo a fundamentalizmus, sa môžu samé ukázať ako príčina vážnych sociálnych problémov. A tieto náboženské pomýlenia vychádzajú na povrch, keď sa nevenuje dostatočná pozornosť očistovacej a štrukturálnej úlohe rozumu v náboženstve. Je to proces, ktorý má dvojaký zmysel. Bez opravnej úlohy náboženstva aj rozum môže podľahnúť pokriveniam, ako sa to deje, keď je manipulovaný ideológiou alebo je aplikovaný čiastočným spôsobom a neberie plne do úvahy dôstojnosť ľudskej osoby. Práve toto používanie pokriveného rozumu bolo v konečnom dôsledku pôvodcom obchodovania s otrokmi a neskôr aj mnohých iných sociálnych ziel, v neposlednom rade aj totalitných ideológií 20. storočia. Preto by som chcel povedať, že svet rozumu a svet viery – svet racionálnej sekularizácie a svet náboženského vierovyznania – potrebujú jeden druhého a nemali by mať strach vstúpiť do hlbokého a neustáleho dialógu pre dobro našej civilizácie. (<https://www.tkkbs.sk/view.php?cisloclanku=20100918006>)

V efektívnom stretnutí Cirkvi so svetom je ústredná otázka vernosti Kristovi Kráľovi, ktorý jediný môže zaručiť integritu rozumu a viery. **Cirkev dnes niekedy pristupuje k svetu, aj keď je mu veľmi blízky, bez toho, aby objasnila svoje spásne poslanie v Kristovi. V takejto situácii je zradená pravda rozumu aj viery, pretože v tých, ktorí vedú dialóg absentuje očistná a povznášajúca milosť, ktorú Kristus vždy do každej situácie vnáša. Musí sa vždy pamätať na to, že inšpiráciou a účelom dialógu je prísť k pravde, ktorá ako jediná môže slúžiť dobru Cirkvi a sveta.**

Na objasnenie klamstiev a zmätkovtýkajúcich sa Kristovho kráľovstva bude užitočné obrátiť sa na učenie pápeža Pia XI. o Kristovom kráľovstve. Pápež Pius XI. v encyklike *Quas Primas* pri stanovení „sviatku nášho Pána Ježiša Krista Kráľa ustanovením jeho slávenia (každý rok) vo všetkých častiach sveta“ napísal:

Nemusíme Vám, ctihodní bratia, obzvlášť širšie vysvetľovať, prečo Sme ustanovili zvláštny sviatok Krista-Kráľa, odlišný od už jestvujúcich, v ktorých je už naznačená a aj sa oslavuje Jeho kráľovská ctihodnosť. V skratke stačí totiž poukázať na skutočnosť, že i keď vo všetkých sviatkoch nášho Pána je tzv. materiálnym predmetom Kristus, predsa len sa ich formálny

predmet netýkal nikdy priamo Jeho kráľovského mena či Jeho kráľovskej ctihodnosti. Na nedeľu sme zasa tento sviatok ustanovili preto, aby nielen duchovenstvo vzdávalo poctu Božskému Kráľovi slúžením svätej omše a modlitbou liturgie hodín, ale aby tiež veriaci ľud, oslobodený od svojich pracovných povinností a naplnený svätou radosťou, vydal Kristovi skvelé svedectvo o svojej poslušnosti a poddanosti (...) Bude teda, ctihodní bratia, Vašou úlohou a Vašou povinnosťou, postarať sa o to, aby každoročnej oslave tohto sviatku predchádzali vo všetkých farnostiach v určité dni kázne, v ktorých by bol ľud poučený o povahe, zmysle a dôležitosti tohto sviatku. A aby si podľa toho mohol ľud zariadiť svoj život tak, aby bol hodný tých, ktorí sú verne a horlivo oddaní panstvu Božského Kráľa.

Zachovávanie liturgického sviatku kraľovania nášho Pána Ježiša Krista dáva milosť dokonalejšej poslušnosti voči nemu, ktorý je náš jediný Spasiteľ, nemu, ktorý jediný je „cesta, pravda a život“. (Jn 14,6) Pápež Pius XI. vyjadril veľkú realitu Kristovho kraľovania, ako sa v Cirkvi vždy chápala. Vyhlásil:

Už dávno je všeobecným zvykom nazývať Krista kráľom v prenesenom slova zmysle, pre onú Najvyššiu Dokonalosť, ktorou vyniká nad všetky stvorenia. Týmto spôsobom sa hovorí, že kraľuje „v myšliach ľudí“ nielen pre výšku svojho myslenia a pre rozsah svojej vedy, ale aj preto, že On je Pravda sama a nevyhnutne preto musia ľudia od neho pravdu čerpať a poslušne prijímať. Kristus taktiež kraľuje „vo vôľach ľudí“ tak preto, lebo svojimi vnuknutiami vplýva na našu slobodnú vôľu spôsobom, že nás zapaluje k vznešenejším veciam. Nakoniec, Kristus je tiež kráľom ľudských srdc vďaka svojej „láske presahujúcej každé poznanie“, (Ef 3, 19) a pre svoju miernosť a láskavosť, ktorými k sebe priťahuje duše. Nikto totiž z celého ľudstva nebol doposiaľ a nebude nikdy tak milovaný ako Ježiš Kristus. Ak však vec preskúmame viac do hĺbky, zistíme, že kráľovské meno a kráľovská moc prináleží Kristovi ako človeku i vo vlastnom slova zmysle. Lebo iba o Kristovi ako človeku možno povedať, že prijal od Otca „moc, slávu a kráľovstvo“ pretože ako Slovo Božie, keďže je jednej podstaty s Otcom, zdieľa s Ním, s Otcom všetko to, čo je vlastné božstvu a v dôsledku toho má nad všetkými stvorenými vecami najvyššiu a absolútnu vládu.

Pochopenie Kristovho kraľovania je vnútorne spojené s pochopením jeho Najsvätejšieho Srdca. Čas nám neumožňuje dlhšie hovoriť o vzťahu medzi Kristovým kráľovstvom a jeho Najsvätejším Srdcom. Stačí spomenúť, že v sile spolu podstatnej jednoty Ježišovho Srdca – ľudského a božského – s božským Srdcom Otca, vládne nad všetkými srdcami. Očisťuje a posväcuje všetky srdcia vyliatím Ducha Svätého z Jeho slávneho prebodnutého Srdca.

Kristove kraľovanie je skrze prirodzenosť univerzálne, to znamená, že sa rozširuje na všetkých ľudí, na celý svet. Nie je to kráľovstvo iba nad veriacimi alebo iba nad vecami Cirkvi, ale nad všetkými ľuďmi a nad ich záležitosťami. Kráľovstvo vykonáva Kristovo Srdce v ľudských srdciach. Netvrdí, že riadi svet priamo, ale že ho riadi prostredníctvom človeka, správcu sveta. Pápež Pius XI., citujúc pápeža Leva XIII., vyhlásil:

Na druhej strane však, ťažko by sa mýlil ten, kto by upieral Kristu zvrchované panstvo nad akýmkoľvek časnými vecami, pretože to On dostal od Otca absolútne právo nad všetkými stvorenými vecami, a tak všetko podlieha Jeho súdu. Napriek tomu, kým Kristus žil na zemi, úplne sa zdržiaval od vykonávania tohto panstva, pohrdal držaním i správou ľudských vecí, pričom oboje ponechal a dodnes ponecháva na pozemských majiteľoch týchto práv. Dobré sa tu hodia tieto slová: „Neodníma pozemský trón, ktorý dáva nebeské kráľovstvo.“ Avšak zvrchovanej kráľovskej moci nášho Vykupiteľa podliehajú všetci ľudia, ako potvrdzujú tieto slová nášho predchodcu, blahej pamäti Leva XIII., ktoré si tu prisvojujeme: „Jeho zvrchované

panstvo sa totiž nevzťahuje iba na národy vyslovene katolícke, ani nie iba na tých, ktorí prijali krst, a tým právne spadajú do Cirkvi – či by ich už bludné názory zvedli z cesty alebo ich od spoločenstva s ňou odlúčila schizma – ale Jeho kráľovská moc sa bez výnimky vzťahuje tiež na všetkých tých, ktorí kresťanskú vieru nemajú, takže vskutku celé ľudské pokolenie podlieha moci Ježiša Krista.“ V tejto veci niet jedinej výnimky medzi jednotlivcami, rodinami či štátmi, pretože ľudia, spojení v spoločnosti nie sú o nič menej podrobení Kristovej moci než jednotlivci. Pretože jeden a ten istý je prameň blaženosti pre jednotlivcov i pre spoločnosť: „A v nikom inom niet spásy, lebo niet pod nebom iného mena, daného ľuďom, v ktorom by sme mali byť spasení.“ (Sk 4, 12) On je jediným pôvodcom blahobytu a skutočného šťastia tak jednotlivých občanov ako aj štátov: „Pretože blahobyť štátu nemá iný zdroj než blaženosť jednotlivca, pretože štát nie je nič iné, než zjednotené množstvo jednotlivcov.“

Kresťania, ktorí si nenárokujú, že budú riadiť občiansky štát prostredníctvom Cirkvi, sú súčasne povolani vydávať hrdinské verejné svedectvo o pravde morálneho zákona, zákona Božieho. Kristovo kráľovstvo je teda vykonávané srdcami spolu s jeho Kráľovským srdcom. Pápež Pius XI. odkazuje na encykliku *Annum Sacrum* pápeža Leva XIII., ktorou pápež Lev XIII. zasvätil celé ľudstvo Najsvätejšiemu srdcu Ježišovmu. V *Annum Sacrum* pápež Lev XIII., odvolávajúc sa na zvrchovanú a absolútnu moc Krista, vyhlásil:

V skutočnosti využil svoje vlastné a individuálne právo, keď prikázal apoštolom kázať jeho učenie, zhromažďovať prostredníctvom krstu všetkých ľudí do jedného tela Cirkvi a ukladať zákony, z ktorých nikto nemôže uniknúť bez ohrozenia svojej vlastnej večnej spásy.

Kristus vykonáva svoje kráľovstvo v milosti Ducha Svätého, ktorý sa neúnavne a neomylnne vlieva do srdc svojich veriacich, ktorí sú jeho spolupracovníkmi na poslaní spásy sveta. Sú to správcovia jeho Božského práva na základe jeho milosti, ktorá prebýva v ich srdciach. Tu je dôležité poznamenať, že Kristovo kráľovstvo nad ľudskými srdcami predchádza každému štátu alebo vláde. **Štát alebo vláda v skutočnosti musia v prvom rade rešpektovať slobodu náboženského vyznania, slobodu človeka vo vzťahu k Bohu, ktorá má najzákladnejšie vyjadrenie v slobode svedomia. Zdravý štát alebo národ si bude zvlášť ceniť prax kresťanského náboženstva ako základ pre spravodlivé usporiadanie rodín a spoločnosti všeobecne.**

Podobne základné práva človeka v spoločnosti - a to nehovorím o neustále sa zvyšujúcom počte tzv. práv vymyslených na podporu sekularizácie celého života - sú pred štátom, majú svoj základ v analógii bytia, v účasti človeka na Božom bytí, v jeho Pravde, Kráse a Dobrote. Pápež Lev XIII. objasnil, že rodina je malou, ale skutočnou spoločnosťou, ktorá predchádza akejkoľvek občianskej spoločnosti; teda s právami a povinnosťami nezávislými od štátu. Tieto práva a povinnosti sú inherentné v ľudskej prirodzenosti, muža a ženy, ktorá vedie slobodného muža a slobodnú ženu k manželstvu a jeho plodu, rodine. Kristovo kráľovstvo v domácnosti oslobodzuje členov rodiny a rodinu ako spoločnosť, aby mohli v súlade s Božou vôľou využívať tieto práva a plniť si tieto povinnosti.

Sociálna podstata Kristovho kráľovstva je teda zjavná. Individuálna duša vždy existuje vo vzťahu s Bohom a s ostatnými, počnúc rodinou a siahajúcou po štát alebo národ až po svet. **Poslušnosť ľudského srdca voči Kristovmu Srdcu stavia jednotlivca nielen do spravodlivého vzťahu s Bohom, ale aj ku všetkým ľuďom, ktorých chce spasiť,** pre ktorých Srdce Kristovo neprestáva biť nezmerateľnou a nepretržitou láskou.

Keď uvažujeme o vzbure proti dobrému poriadku a mieru, ktorou Boh obdarúva každé ľudské srdce, najmä prostredníctvom svedomia, vedie svet a dokonca aj Cirkev k stále väčšiemu zmätku, rozdeleniu, zničeniu ostatných a seba samých, chápeme, ako to pochopil Pius XI., dôležitosť našej poklony pred Kristom pod jeho titulom Kráľ neba a zeme. **Takéto uctievanie nie je formou ideológie. Nie je to uctievanie idey alebo ideálu. Je to spoločenstvo s Kristom Kráľom, najmä prostredníctvom Najsvätejšej Eucharistie, skrze ktorú je chápané, prijímané a prežívané naše kráľovské poslanie v ňom. Je to realita, v ktorej sme povolaní žiť, realita poslušnosti Božiemu zákonu zapísaná do našich srdc a do samej podstaty všetkých vecí. Je to realita, ku ktorej nás svedomie vždy volá, aby sme prispôbili svoje bytie, a podľa ktorej posudzuje aj naše myšlienky, slová a činy.** Je to realita našej dôstojnosti v Kristovi a vysokého poslania, ktoré je s touto dôstojnosťou spojené.

Je to realita všetkých vecí, nášho sveta, každého politického poriadku, ktorý sa nám žiada dôrazne rešpektovať a dodržiavať, takže sme obdarení milosťou transformovať nielen náš individuálny život a naše rodiny, ale aj celú spoločnosť. Katechizmus Katolíckej Cirkvi, ktorý sa zaoberá „spoločenskou povinnosťou náboženstva a právom na náboženskú slobodu“, nás učí:

Povinnosť vzdávať Bohu pravý kult sa týka jednotlivého človeka aj spoločnosti. Je to „tradičné katolícke učenie o morálnej povinnosti jednotlivcov a spoločností voči pravému náboženstvu a jedinej Kristovej Cirkvi“. Keď Cirkev neprestajne evanjelizuje ľudí, pracuje na tom, aby mohli stvárňovať „kresťanským duchom zmýšľanie a mravy, zákony a štruktúry spoločnosti“, v ktorej žijú. Spoločenskou povinnosťou kresťanov je rešpektovať a prebúdzať v každom človeku lásku k pravde a k dobru. Táto povinnosť od nich vyžaduje, aby iným dávali poznať kult jediného pravého náboženstva, ktoré pretrváva v katolíckej a apoštolskej Cirkvi. Kresťania sú povolaní, aby sa stali svetlom sveta. Cirkev takto predstavuje Kristovu kráľovskú moc nad celým stvorením a osobitne nad ľudskou spoločnosťou. (KKC 2105)

Jediným spôsobom, ako môžeme v pravde a láske pristupovať k svetu, je v tom, že budeme poslušne slúžiť Kristovi Kráľovi v jeho kráľovstve nad všetkými ľudskými srdcami prostredníctvom jeho slávneho prebodnutého Najsvätejšieho Srdca. Existuje mnoho ďalších oblastí, kde klamstvá a zmätok trápia život Cirkvi v našej dobe. Dúfam, že tieto dva príklady, ktoré som pomerne rozsiahlo rozvinul, sú nielen užitočné na nápravu falošných myšlienok a prístupov, ktoré v Cirkvi vyvolávajú zmätok a rozdelenie. Dúfam tiež, že sú pre všetkých z nás zdrojom povzbudenia pri riešení veľkých obáv o Cirkev v súčasnosti. V Učiteľskom úrade Cirkvi máme pomoc, ktorú potrebujeme, každý podľa svojho povolania a konkrétnych darov, aby sme zodpovedne čelili klamstvám a následným zmätkom. Je dôležité, aby sme čerpali z učiteľského úradu, ktorý nám odhaľuje nemennú pravdu, ktorá nám bola odovzdaná v Cirkvi prostredníctvom apoštolskej Tradície.

Nech Boh žehná vás a vaše domovy.

Raymond Leo kardinál Burke

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/aktualny-stav-cirkvi-alebo-keď-panuje-zmatok/>